

Arrest

nr. 116 193 van 20 december 2013
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 september 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat D. VANDENBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Armeense origine te zijn, geboren op (...) te Saratov en afkomstig uit Lomonosov in de regio Sint-Petersburg, Rusland. Op 30 november 2009 – het was die dag de verjaardag van uw moeder – keerde u 's avonds, omstreeks 19 uur, naar huis na een volleybaltraining op school. Niet ver van uw woonst werd u plots omsingeld door een groepje van 4 à 6 skinheads. Eerst werd u verbaal geïntimideerd, maar de skinheads gingen daarna over tot fysiek geweld: er werd geduwd en getrokken en daarbij raakten uw kleren gescheurd. Uw broer H. S. (...) (O.V. 6.546.262) snelde u te hulp en ging met uw belagers op de vuist. U kon zich door de tussenkomst van uw broer van uw belagers ontdoen en u rende naar huis. Daar alarmeerde u

uw ouders. Uw vader, V. S. (...) (O.V. 6.546.243), rende naar buiten, samen met D. (...), een goede vriend van uw broer. Toen de skinheads uw vader en D. (...) zagen naderen, sloegen zij uiteindelijk op de vlucht. Zelf hield u niet veel over aan de aanval, maar uw broer H. (...) was er erger aan toe: hij had enkele ernstige kneuzingen. Hij ging 's anderendaags voor verzorging naar het ziekenhuis in Lomonosov. Uw vader ging nog naar de politie om een klacht aanhangig te maken, maar hij zag hier uiteindelijk van af. In plaats daarvan bereidde uw vader, zonder medeweten van uzelf, jullie vlucht uit Rusland voor. Ook de gewelddadige dood van uw neef A. S. (...) in 2006 speelde een rol in de beslissing van uw vader om te vluchten. Begin december 2009 verliet uw gezin Lomonosov. In (de buurt van) Sint-Petersburg gingen jullie aan boord van een schip. Na de oversteek stapten jullie in een minibus die jullie naar België bracht. Op 13 december 2009 kwam u met uw ouders en broer in België aan. De volgende dag, in casu op 14 december 2009, vroegen uw vader, moeder en broer asiel bij de daarvoor bevoegde instanties. Uw vader, moeder en broer kregen op 3 oktober 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Uw ouders en broer gingen tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, doch dit beroep werd verworpen op 20 december 2011. Op 20 juni 2013 dienden uw ouders een tweede asielaanvraag, maar deze werd door de Dienst Vreemdelingenzaken onontvankelijk verklaard (bijlage 13quater, weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag) op 1 juli 2013. Uzelf vroeg op 25 juni 2013 asiel aan bij de bevoegde instanties.

U legde in het kader van uw asielaanvraag geen documenten over aan de bevoegde instanties.

B. Motivering

Uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat u zich voor uw asielaanvraag beroept op 2 gebeurtenissen in uw herkomstland: de aanval tegen u (en uw broer H. (...)) op 30 november 2009 en de gewelddadige dood van uw neef A. S. (...) (CGVS, gehoorverslag p.4-5). In algemenere zin beroept u zich voor uw huidige asielaanvraag op angst voor skinheads (CGVS, p.5).

Welnu, aangezien u zich, in het kader van onderhavige asielaanvraag, beroept op vervolgingsfeiten die ook door uw vader V. S. (...) (O.V. 6.546.243) werden aangehaald in het kader van zijn eerste asielaanvraag, die werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van Vluchteling en tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw vader V. S. (...) (O.V. 6.546.243) is genomen, wordt verwezen naar de beslissing inzake zijn asielaanvraag, die luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen (CGVS, gehoorverslag, p.6 & 8) blijkt dat u zich voor uw huidige asielaanvraag beroept op 2 incidenten, die u toeschrijft aan skinheads. Bij een eerste incident – u vermoedt dat het in 2006 was – kwam uw 16-jarige neef A. S. (...) om het leven. Het tweede incident, op 30 november 2009, betrof een aanval tegen uw dochter en zoon; dit incident was voor u – en uw gezinsleden – de directe aanleiding om uw herkomstland te ontvluchten. Welnu, er moet benadrukt worden dat u er niet in slaagt aannemelijk te maken dat u zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, noch dat u een risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving met betrekking tot subsidiaire bescherming. Deze conclusie is gebaseerd op de hierna beschreven vaststellingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Rusland ontvlucht bent omdat u niet op bescherming vanwege de autoriteiten zou kunnen rekenen. In verband met een incident op 30 november 2009, dat u markeert als de directe aanleiding voor uw vlucht uit Rusland, verklaart u (CGVS, p.8) dat u weliswaar naar de politie bent gegaan met de bedoeling om klacht neer te leggen, maar dat u hier van afzag nadat uw paspoort werd gevraagd door de rechercheurs die u ontvingen; u oordeelde dat uw klacht niet snel genoeg werd behandeld en ging daarom onverrichter zake naar huis (CGVS, p.11). Achteraf hebt u geen andere poging ondernomen, omdat uw zoon dit niet wilde (CGVS, p.11). Daarop werd u de vraag gesteld of u zich niet bij een advocaat geïnformeerd heeft over mogelijk te ondernemen stappen, maar u beweert dit om financiële redenen niet gedaan te hebben (CGVS, p.11). Vervolgens werd u de vraag gesteld of u zich dan ten minste hebt geïnformeerd over de kostprijs van het raadplegen van een advocaat, maar dat hebt u evenmin gedaan omdat dat toch geen zin zou hebben (CGVS, p.11). Verder verklaart u (CGVS, p.12) dat uw vlucht uit Rusland meer dan 12.000\$ heeft gekost en daarom werd u gevraagd of u zich niet minstens kon informeren over de kostprijs van (de raadpleging van) een advocaat, maar u antwoordt (CGVS, p.12) eerst dat u toch niets verwachtte van een advocaat, maar vervolgens erkent u dat een advocaat er misschien wel in zou slagen om de dader(s) achter slot en grendel te krijgen, maar dan zou u achteraf nog kunnen af te rekenen krijgen met wraak (CGVS, p.12). Er werd u vervolgens gevraagd of uw zoon enkel op 30 november 2009 werd geslagen, waarop u verklaart (CGVS, p.12) dat hij nog één keer werd geslagen, waarbij hij ook werd bestolen. Het was een getuige die de politie verwittigde en verder verklaart u (CGVS, p.12) dat de politie u vroeg om uw klacht

precies te noteren. In hetzelfde verband verklaart u (CGVS, p.12) dat uw zoon naar de politie ging om de dader aan te wijzen, waaruit kan geconcludeerd worden dat de politie niet onwillig was om u bij te staan in uw vraag naar bescherming. Welnu, op basis van al uw hiervoor beschreven verklaringen slaagt u er niet in aannemelijk te maken dat u niet op bescherming vanwege de Russische autoriteiten kon rekenen.

U markeert de gewelddadige dood van de 16-jarige A. S. (...), van wie u verklaart dat hij uw neef was, als een cruciaal element in uw asielrelaas, in casu het begin van uw beweerde problemen. Welnu, er moet vooreerst worden opgemerkt dat u onaannemelijk weinig informatie kunt verschaffen over elementen die betrekking hebben op dit incident. U weet enkel dat het incident gebeurde in 2006, maar u kunt het incident niet nader in de tijd duiden (CGVS, gehoorverslag p.6). U weet dat A. S. (...) op een trein voor binnenverkeer zou gedood zijn, maar u kunt de plaats van het delict niet nader omschrijven (CGVS, gehoorverslag p.6). Er werd u gevraagd hoe A. S. (...) werd gedood, waarop u verklaart (CGVS, gehoorverslag p.7) dat u denkt dat hij werd neergestoken, maar zeker weet u dat niet. U verklaart verder dat een zekere R. (...) de dader was van de moord op A. S. (...), maar u kent zijn familienaam niet (CGVS, gehoorverslag p.7). Er werd u gevraagd of, behalve de genaamde R. (...), ook anderen terecht stonden voor de moord op A. S. (...), waarop u antwoordt (CGVS, gehoorverslag p.8) dit niet te weten. Uit uw verklaringen blijkt verder dat de gewelddadige dood van uw neef tot een proces en daaropvolgende beroepsprocedure leidde, met daarbij horende zittingen, die u zelf zou bijgewoond hebben (CGVS, gehoorverslag p.7-8), maar u kunt zelfs niet bij benadering de plaats duiden waar het proces plaats vond (in Moskou). Welnu, van u mocht verwacht worden dat u meer concrete informatie over belangrijke elementen inzake dit incident had kunnen verstrekken, vooral daar uit uw verklaringen moet blijken dat u persoonlijk bij het proces aanwezig was én u het incident een prominente plaats in uw asielrelaas geeft.

Er dient in hetzelfde verband te worden gesteld dat het Commissariaat-generaal over informatie beschikt, waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, waaruit blijkt dat er inderdaad een incident plaats vond waarbij een zekere A. S. (...) werd gedood, doch hieromtrent moet het volgende opgemerkt worden.

Uit uw verklaringen blijkt dat A. S. (...) 16jaar oud was (CGVS, p.6), maar de informatie uit de geraadpleegde bronnen spreekt dit tegen; A. S. (...) was 19 jaar oud. Verder bevat de geraadpleegde informatie gegevens over de volledige naam van de vermoedelijke dader (R. P. (...)), datum en uur van het incident (25 mei 2006 om 11u.00), plaats van het incident (Klyazma station) en de manier waarop het slachtoffer werd aangevallen (meerdere messteken in de hals en de borst).

In het verlengde van de hiervoor beschreven vaststelling, moet benadrukt worden dat u geen begin van bewijs aanbrengt van het incident, maar eveneens maakt u de familiale band met A. S. (...) niet aannemelijk. Er werd u gevraagd of u geen bewijs hebt van het incident in kwestie, waarop u antwoordt (CGVS, gehoorverslag p.7) dat u niet wist dat u dit nodig zou hebben (in België), maar u voegt eraan toe dat u wel bewijzen had. Daarom werd u nogmaals gevraagd of u over bewijzen beschikte in Rusland, waarop u verklaart (CGVS, gehoorverslag p.7) dat dit mogelijk het geval was, maar dat u er sowieso niet aan gedacht hebt bij uw vertrek, hetgeen op zich geen plausible verklaring is voor het gebrek aan materieel bewijs. Verder verklaart u (CGVS, gehoorverslag p.7) dat de rechtzaak op tv en ook in kranten aan bod is gekomen, maar u verwijst niet concreet naar betrouwbare bronnen, die uw versie van de feiten staven, en evenmin legt u enig tastbaar bewijs voor. U legt niet alleen geen enkel tastbaar bewijs van het incident voor, maar evenmin brengt u enig document aan dat uw verklaarde familieband met het slachtoffer staft. In dit verband dient nog opgemerkt te worden dat u op 14 december 2009 asiel vroeg in België, in casu ruim anderhalf jaar voor uw gehoor door het Commissariaat-generaal en dus ruim in de mogelijkheid was om informatie en bewijsmateriaal te verzamelen.

Welnu, aangezien u niet in staat bent om uw familiale band met A. S. (...) aan te tonen, noch in staat bent om voldoende informatie over zijn gewelddadige dood en de daaruit voortvloeiende rechtzaak of enig materieel bewijs naar voor te brengen, moet geconcludeerd worden dat het door u gelegde verband tussen het beschreven incident met A. S. (...) en uw latere persoonlijke problemen niet geloofwaardig is.

Er kan evenmin geloof gehecht worden aan uw verklaringen inzake uw vlucht vanuit Rusland naar België en vooral de gebruikte identiteits- en reisdocumenten.

Zo verklaart u (CGVS, p.5) totaal niet te weten met welke paspoorten u naar België bent gereisd. Uw vlucht naar de EU begon met een traject over zee in een cruiseschip met veel mensen aan boord (CGVS, p.5); in St-Petersburg ging u aan boord. U had tijdens de reis één begeleider, maar u weet niet of en welke identiteits- en reisdocumenten hij zou hebben getoond bij een eventuele controle (CGVS, p.5). U verklaart dat er alvast geen identiteitsdocumenten moesten worden getoond toen u aan boord ging (CGVS, p.5) en u beweert dat uzelf, noch uw gezinsleden op enig moment aan een persoonlijke controle werden onderworpen (CGVS, p.6). U verklaart voorts niet te weten in welke haven

u bent aangekomen (CGVS, p.5) en ten slotte beweert u dat er totaal geen afspraken zijn gemaakt over wat u moest doen of zeggen als u aan een persoonlijke controle zou onderworpen worden (CGVS, p.6). Dergelijke onwetendheid aangaande uw reis is weinig geloofwaardig. Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precare onderneming is, en gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland, jegens hetwelke u verklaart een ernstige vrees te koesteren, is het bijgevolg niet aannemelijk dat u dermate onwetend bent aangaande het traject en vooral de gebruikte documenten. Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis onbekend zijn, kan dit er ook op wijzen dat u reisdocumenten die u bij uw ware reis naar België zou hebben gebruikt, verborgen houdt. Bevestiging van uw gebrek aan geloofwaardigheid in verband met de gebruikte documenten en ondergane identiteitscontroles, werd bovendien gevonden in informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, waaruit blijkt dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Met stelligheid kan dan ook worden aangenomen dat de overgrote meerderheid van de personen die deze zone betreden in het bezit zijn van reisdocumenten. Uw geloofwaardigheid wordt bijgevolg verder ondergraven.

Bijgevolg blijkt niet dat u zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, noch dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving met betrekking tot subsidiaire bescherming.

De door u en uw echtgenote voorgelegde documenten zijn niet in staat om de gedane vaststellingen in positieve zin te wijzigen. U legt kopieën voor van uw geboorteakte, de geboorteakte van uw dochter K. (...), uw rijbewijs, een diploma van uw echtgenote; deze documenten bevatten gegevens over uw identiteit, die in het kader van deze asielaanvraag niet betwist wordt. U legt verder uw huwelijksakte voor, die de formele band tussen uzelf en uw echtgenote bewijst, wat evenmin betwist wordt. Tenslotte legt u een document voor waarop uw dochter staat afgebeeld. U verklaart dat u dit document enkel hebt voorgelegd omdat u bij het vervullen van de nodige formaliteiten voor uw asielaanvraag om documenten van alle gezinsleden werd gevraagd en op dat ogenblik beschikte u niet over enig ander document dat de identiteit van uw dochter kon staven (CGVS, gehoorverslag p.4). Het fotodocument bevat echter geen identiteitsgegevens (van uw dochter) en evenmin blijkt uit uw verklaringen dat het verband houdt met uw beweerde problemen in Rusland. Bijgevolg worden alle hiervoor gedane vaststellingen niet gewijzigd op basis van de door u voorgelegde documenten."

In uw verklaringen zijn verder geen elementen aanwezig waaruit blijkt dat jullie niet kunnen rekenen op bescherming vanwege de autoriteiten (wat betreft uw persoonlijke ervaring), of de vervolging op uw neef aannemelijk maakt.

U verklaart weliswaar dat u in het algemeen skinheads in Rusland vreest en dit omwille van uw Kaukasische, en meer specifiek Armeense achtergrond. In dat verband verklaart u (CGVS, p.5) dat skinheads zich overal bevinden in Rusland. Uit uw verklaringen blijkt eveneens dat u weinig vertrouwen stelt in beschermingsmogelijkheden vanwege de politie in Rusland (CGVS, p.7).

Dergelijke verklaringen zijn echter onvoldoende om uw subjectieve vrees te beschouwen als een gegronde objectieve vrees. Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal, en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd, blijkt namelijk dat er, eventueel met uitzondering van de regio Krasnodar, geen sprake is van anti-Armeense gevoelens vanwege de Russische bevolking. Bovendien blijkt dat er ook geen sprake is van een systematische discriminatie vanwege de Russische autoriteiten ten aanzien van mensen van Armeense afkomst in Rusland. In regio's met een grote concentratie aan mensen van Armeense origine wordt de situatie over het algemeen als gunstig beschouwd. Zo omschrijft de Unie van Armeniërs de situatie in de regio Sint-Petersburg, waar u en uw gezin vandaan komen, voor de Armeense gemeenschap als 'volkomen normaal'. In Pyatigorsk waar eveneens een grote concentratie van mensen van Armeense afkomst is wordt de situatie van deze gemeenschap omschreven als zeer bevredigend en heeft de belangrijkste Armeense lokale organisatie een goede verstandhouding met de autoriteiten om eventuele problemen op te lossen en de belangen van Armeniërs te verdedigen. Op basis van deze informatie kan bovendien, voor zover de bescherming van de autoriteiten ontoereikend zou zijn (wat u zoals gezegd niet aannemelijk maakt) en/of uw subjectieve vrees voor de skinheads in uw woonplaats zeer groot is, de mogelijkheid bestaat voor u en uw gezin om zich te hervestigen naar een regio waar de kans op dergelijk geweld minimaal wordt genoemd, en waar de relatie tussen de Armeense gemeenschap en de autoriteiten dusdanig is dat niet gesproken kan worden van een belemmerde toegang tot effectieve beschermingsmogelijkheden van de autoriteiten.

Er dient tot slot nog opgemerkt te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat uw broer H. (...), die nochtans ook bij het incident op 30 november 2009 betrokken zou geweest zijn, zich inmiddels opnieuw in Rusland heeft gevestigd (CGVS, p.3), uitgerekend in dezelfde regio waar u vandaan komt en waar voormeld incident plaatsvond, nadat zijn asielaanvraag in België negatief werd afgesloten.

Dergelijk gedrag doet afbreuk aan de ernst van de door u en uw gezinsleden geuite vrees, gebaseerd op jullie etnische achtergrond.

U legde in het kader van onderhavige asielaanvraag geen enkel document over, waardoor de negatieve eindbeoordeling van uw asielverzoek ongewijzigd blijft.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij kan zich niet akkoord verklaren met de vaststelling dat zij niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus te worden toegekend en dat zij evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij meent dat verwerende partij haar beslissing niet heeft afgetoetst aan het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en zij haalt in haar verzoekschrift de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Waar verzoekende partij betoogt dat gedwongen terugkeer naar haar land van herkomst overeenstemt met een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM, wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of

onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.4. De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich bij het indienen van haar asielaanvraag steunt op dezelfde asielmotieven als deze die aan de basis lagen van de eerste asielaanvraag van haar vader. Dit blijkt duidelijk uit de verklaringen die zij op het Commissariaat-generaal heeft afgelegd (*"Vraagt u om nog andere reden asiel? Ik volg hier een opleiding bijvoorbeeld en daarvoor heb je legaal verblijf nodig, maar ik weet dat dat geen geldige reden is om asiel te vragen. Voor de rest zijn er geen andere redenen."*, administratief dossier, stuk 3, p. 5) en uit de bestreden beslissing zelf, waarin om die reden bijna integraal wordt verwezen naar de beslissing die ten aanzien van haar vader, V. S., werd genomen. In deze beslissing wordt gemotiveerd dat de vader van verzoekende partij niet heeft aangetoond dat hij voor wat betreft de problemen die hij en zijn gezin hebben ondervonden met skinheads, niet zou kunnen rekenen op de bescherming vanwege de Russische autoriteiten. Voor wat betreft de gewelddadige dood van de 16-jarige A. S., van wie de vader van verzoekende partij heeft verklaard dat hij zijn neef was, stelt verwerende partij vast dat, nu de vader van verzoekende partij niet in staat was om zijn familiale band met A. S. aan te tonen, noch in staat was om voldoende informatie over zijn gewelddadige dood en de daaruit voortvloeiende rechtszaak of enig materieel bewijs naar voor te brengen, het door hem gelegde verband tussen het beschreven incident met A. S. en zijn latere persoonlijke problemen niet geloofwaardig is. Verwerende partij heeft ook nog vastgesteld dat er evenmin geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van de vader van verzoekende partij inzake zijn (hun) vlucht vanuit de Russische Federatie naar België en vooral de daarbij gebruikte identiteits- en reisdocumenten. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 72 148 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 20 december 2011, waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State.

De Raad wijst erop niet bevoegd te zijn om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissing werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen. In zoverre een onderzoek van de door verzoekende partij aangevoerde middelen met zich zou brengen dat opnieuw zou moeten worden geoordeeld over elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd, dient de Raad dus vast te stellen dat hij niet bevoegd is. Derhalve kan enkel worden ingegaan op het middel voor zover het betrekking heeft op de beoordeling van de nieuwe gegevens.

2.2.5.1. Inzake de door verwerende partij gedane vaststelling dat de verklaringen van verzoekende partij dat zij in het algemeen skinheads in Rusland vreest omwille van haar Kaukasische, en meer specifiek Armeense, achtergrond, dat skinheads zich overal bevinden in Rusland en dat zij weinig vertrouwen stelt in de beschermingsmogelijkheden van de politie, onvoldoende zijn om haar subjectieve vrees te beschouwen als een objectieve vrees voor vervolging, gelet op de aan het administratief dossier toegevoegde landeninformatie en bovendien het feit dat haar broer zich opnieuw heeft gevestigd in dezelfde regio waar zij vandaan komt en waar het incident met skinheads heeft plaatsgevonden, is verzoekende partij de mening toegedaan dat zij wel degelijk in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Zij wijst erop dat zij omwille van haar Armeense origine het slachtoffer werd van skinheads. Tevens wijst zij er nogmaals op dat zij niet kan rekenen op enige bescherming van de Russische overheid. Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar en citeert enkele passages uit het *"meest recente ambtsbericht van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse zaken"*. Hierin wordt onder meer gewag gemaakt van het feit dat personen die behoren tot etnische minderheden te maken kunnen krijgen met discriminatie van de zijde van (lokale) overheden wanneer zij bijvoorbeeld aangifte willen doen van een misdrijf, van mishandeling of wanneer zij zich melden bij een overheidsinstantie voor een administratieve handeling, dat in de meeste gevallen leden van etnische minderheden geen aangifte durven te doen uit angst voor represailles en discriminatie van de zijde van de overheid, dat fysiek geweld tegen etnische minderheden in Rusland vooral afkomstig is van groeperingen binnen de Russische samenleving, zoals skinheads of neonazi's, dat de etnische minderheden die in Rusland het meest te maken krijgen met discriminatie en geweld personen zijn uit Centraal-Aziatische landen, Kaukasiërs (zoals Tsjetsjenen, Ingoesjetiërs en Dagestanen) en Tataren, dat in het algemeen personen met een donkere huidskleur of Aziatisch uiterlijk in de Russische Federatie een verhoogd risico lopen om het slachtoffer te worden van etnisch- en raciaal-gemotiveerd geweld en dat er volgens een bepaalde bron nauwelijks zou worden opgetreden door de overheid tegen haat-gemotiveerde aanvallen op etnische minderheidsgroeperingen.

Verzoekende partij betoogt dat verwerende partij, gelet op voormelde informatie, zich niet heeft gebaseerd op recente en accurate informatie. Haar verklaringen zijn wel degelijk van aard dat haar subjectieve vrees kan worden beschouwd als een gegronde, objectieve vrees, concludeert verzoekende partij.

2.2.5.2. Waar verzoekende partij oppert dat zij wel degelijk als vluchteling dient te worden erkend omdat zij in haar land van herkomst omwille van haar Armeense origine het slachtoffer werd van skinheads en zij niet kan rekenen op enige bescherming van de Russische overheid, merkt de Raad op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging en het herhalen van de vluchtproblematiek geen elementen uitmaken die een ander licht kunnen werpen op de bovenstaande vaststellingen.

Betreft de door verzoekende partij geuite kritiek dat verwerende partij zich niet heeft gebaseerd op recente en accurate informatie, waarbij zij verwijst naar enkele passages uit het voormelde ambtsbericht van het Nederlands Ministerie voor Buitenlandse Zaken, verwijst de Raad ter verduidelijking naar de bij de nota met opmerkingen toegevoegde *“Subject Related Briefing – de Armeniërs in de Russische Federatie”* van 28 februari 2013. In dit rapport wordt het volgende gesteld: *“S. Gannushkina, een erkende specialiste op het gebied van de mensenrechten in de Russische Federatie, verklaart dat zij geen weet heeft van gevallen van discriminatie door de Russische autoriteiten jegens Armeniërs. Ze voegt eraan toe dat er geen enkel anti-Armeense gevoelens is binnen de Russische bevolking. Door hun vaak typische fysionomie lopen de Armeniërs echter wel het risico om het doelwit te zijn van agressie van extremisten die tegen Kaukasiërs zijn.”*

De NGO Sova Center, die gespecialiseerd is in het onderzoeken van xenofobe verschijnselen in de Russische Federatie, verklaart ook dat de Armeniërs, door hun fysieke verschijning, het risico lopen om het slachtoffer te worden van agressie van extremisten. Deze NGO verklaart echter dat ze buiten dit type incidenten niet op de hoogte is van andere gevallen van vervolging van Armeniërs, en dat we niet kunnen spreken van duidelijke anti-Armeense gevoelens in Rusland, noch van vervolgingen, behalve eventueel in de regio Krasnodar (...). De Unie van Armeniërs in Rusland (afdeling van Moskou) verklaart eveneens dat er in Rusland geen anti-Armeense gevoelens zijn, noch binnen de bevolking in het algemeen, noch uit hoofde van de autoriteiten. De algemene houding ten opzichte van de Armeniërs is positiever dan de houding ten opzichte van andere groepen van niet-Slavische origine. Toch kunnen Armeniërs lijden onder het opkomende nationalistische gevoelens in het land. Dit kan tot uiting komen door gevallen van discriminatie (met name bij het aanwerven van personen of de toegang tot huisvesting), maar eveneens, in extreme gevallen, door daden van geweld gepleegd tegen personen met een niet-Slavisch uiterlijk. (...) In Sint-Petersburg betreurt de Unie van Armeniërs geen enkel geval van discriminatie door de autoriteiten, en geen vijandige houding binnen de algemene bevolking. De situatie van de Armeense gemeenschap wordt er beschreven als “volkomen normaal”. De Raad stelt vervolgens vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing – met name dat er geen sprake is van een systematische discriminatie vanwege de Russische autoriteiten ten aanzien van mensen van Armeense afkomst in Rusland, dat de situatie in Sint-Petersburg door de Unie van Armeniërs als volkomen normaal wordt beschouwd en dat op basis van de informatie waarover verwerende partij beschikt kan worden aangenomen dat, voor zover de bescherming vanwege de autoriteiten ontoereikend zou zijn (wat verzoekende partij niet aannemelijk maakt) en/of haar subjectieve vrees voor de skinheads in haar woonplaats zeer groot is, de mogelijkheid voor haar en haar gezin bestaat om zich te hervestigen naar een regio waar de kans op dergelijk geweld minimaal wordt genoemd en waar de relatie tussen de Armeense gemeenschap en de autoriteiten dusdanig is dat niet gesproken kan worden van een belemmerende toegang tot effectieve beschermingsmogelijkheden van de autoriteiten – steun vinden in de (geupdate) informatie waarover verwerende partij beschikt. De door verwerende partij geconsulteerde informatie, waaruit kan worden afgeleid dat er, eventueel met uitzondering van de regio Krasnodar, geen sprake is van een systematische discriminatie (zowel door personen als door de overheden) van personen van Armeense origine in de Russische Federatie, wordt niet weerlegd door de informatie die verzoekende partij aanhaalt in haar verzoekschrift, waarbij de Raad opmerkt dat in de door verzoekende partij weergegeven passages nergens specifiek melding wordt gemaakt van personen van Armeense origine.

2.2.6.1. Verzoekende partij argumenteert dat er geen/onvoldoende rekening werd gehouden met haar jonge leeftijd. Uit de nalezing van het administratief dossier blijkt immers dat er niet vertrokken werd vanuit een *“free narrative”* interview, waaronder begrepen wordt het beginnen met open vragen om naderhand over te gaan tot precieze en gesloten vragen. Zij wijst erop dat men, om de geloofwaardigheid van het relaas te beoordelen, rekening dient te houden met de persoonlijkheid van de kandidaat-vluchteling, onder meer diens intellectuele vermogens, de leeftijd en de psychologische

stoornissen. De Raad heeft al verschillende keren in die richting geoordeeld, merkt verzoekende partij op, hierbij verwijzend naar en citerend uit een arrest van de Raad van 31 januari 2008.

2.2.6.2. Vooreerst merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij ten tijde van haar gehoor op het Commissariaat-generaal reeds anderhalf jaar meerderjarig was (administratief dossier, stuk 3, p. 2 en 4). Er kon dan ook worden aangenomen dat verzoekende partij op dat moment over voldoende onderscheidingsvermogen beschikte om van haar te kunnen verwachten dat zij duidelijke, coherente en volledige verklaringen zou afleggen. Daargelaten de vraag of er nu al dan niet sprake is geweest van een “*free narrative*” interview, stelt de Raad vervolgens vast dat uit de inhoud van het gehoorverslag blijkt dat verzoekende partij op afdoende wijze de kans werd geboden om haar asielproblematiek op een duidelijke en gedetailleerde manier uit de doeken te doen. Het argument dat er door verwerende partij geen rekening zou zijn gehouden met haar – jonge, doch meerderjarige – leeftijd, raakt dan ook kant noch wal. Wat er ook van zij, de Raad duidt er nogmaals op dat in de bestreden beslissing, buiten de uitdrukkelijke bemerking van verzoekende partij dat zij in het algemeen skinheads vreest omwille van haar Armeense afkomst – waarbij de Raad volledigheidshalve opmerkt dat verwerende partij haar dienaangaande geen onwetendheden of vaagheden verwijt – integraal wordt verwezen naar de beslissing die werd genomen ten aanzien van haar vader (zie *supra*). In die zin kan evenmin worden aanvaard dat, indien verzoekende partij hier eveneens op zou doelen, verwerende partij geen/onvoldoende rekening zou hebben gehouden met haar leeftijd op het moment dat de problemen zich hebben voorgedaan in haar land van herkomst.

2.2.7.1. Verzoekende partij is de mening toegedaan dat haar minstens het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend. Zij citeert dienaangaande artikel 4, 5 van de “*Europese kwalificatie richtlijn*”. Verzoekende partij onderstreept dat zij thans coherente verklaringen heeft afgelegd, die niet in tegenstelling zijn met gekende feiten. Indien er nog enige twijfel zou bestaan over bepaalde verklaringen, is zij van oordeel dat er in ieder geval genoeg elementen zijn die wijzen op de gegrondheid van de vrees, waardoor haar het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend.

2.2.7.2. De Raad duidt er nogmaals op dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen. *In casu* werd beslist dat het door de vader van verzoekende partij gelegde verband tussen het beschreven incident met A. S. en zijn latere persoonlijke problemen niet geloofwaardig is en dat er evenmin geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van de vader van verzoekende partij inzake zijn (hun) vlucht vanuit de Russische Federatie naar België en de daarbij gebruikte identiteits- en reisdocumenten. Verder werd besloten dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij voor wat betreft de problemen die zij heeft ondervonden met skinheads, niet zou kunnen rekenen op de bescherming vanwege de Russische autoriteiten en dat haar subjectieve vrees ten opzichte van skinheads algemeen in de Russische Federatie niet kan worden geobjectiveerd. Gelet op bovenstaande vaststellingen, is het duidelijk dat het voordeel van de twijfel *in casu* niet kan worden toegekend.

2.2.8. Gelet op wat voorafgaat, dient te worden besloten dat verzoekende partij noch de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van voormelde wet kan worden toegekend. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in de Russische Federatie, meer bepaald in de regio Sint-Petersburg, waarvan verzoekende partij afkomstig is, een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog aanvoert dat helemaal niet is gemotiveerd waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

2.2.9. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verwerende partij toegevoegde landeninformatie (administratief dossier, stuk 10) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 9 september 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT